

«Ladys» brand.

Hr. redaktør!

Av Deres blad sees, at en har indsendt et stykke til opptagelse mot mig som avstraffelse, fordi «Lofotposten» har tillagt mig større ære end de andre under skøite Ladys brand i Vestfjorden.

Som De allerede har bevist, har det aldrig faldt mig ind at forfremme mig selv mere her end paa andre maater. For mig var det jo nok, at jeg og kameraterne undgik en sørgelig undergang. Men at en av kameraterne, som stod side om side med mig og trodset døden, kan i feig ondskap angripe mig for uttrykk, jeg ikke har brukt vidner kun om den takt, man daglig er øienvidne til — ikke mindst fra den kant.

Til vedkommende vil jeg bare si:

Kunde Deres begavelse komme mere frem paa den bane, De muligens har forsøkt, saa gagnet De mere samfundet, ved at angripe en gammel kall; ti et gammelt ord siger, at paa krøblinger skal man øve sig i at slaast. Og i dette tilfelde træffer det ind.

Ære være Dem indsender — av Dem har Lenvik meget at vinde! Maatte bare ikke forhaapningerne skuffes!

Hans Simon Nilsen, Lysnes har altsaa valgt den literære bane at skrive mot mig.

Tak for opmerksomheten. Men pilen rammer ikke mig — men Ludvik Olsen, Bondjord, Lars Olsen, Finsnes og Kristian Jakobsen, Leiknes — samt Deres egne to sønner.

Disse gjør De til løgnere og falsknere likeoverfor Lenvik skøiteassuranseselskap.

Det synes antagelig H. S. Nilsen er like godt gjort, som sagnet fortæller om svenskerne i 1814, da de vendte hjem fra felttoget:

«Jeg og 15 andre gossar banket en norsk krøbling, saa han omkom i sina buksor. »

Ja, De forstaar vel redaktør, at naar mine kamerater har valgt sine bane paa denne galei, saa har de kun vakt latter og humoristisk ved tingen. De vil selvfølgelig, at jeg skal være litt høflig mot dem, og jeg er dem meget taknemmelig for, at de har git mig anledning til det. Men kun De, der følger sig trufne i laget!

Jeg skal da foreløbig ikke si mer — men avvente forlikernes uttalelse.

Jørgen Jernslet.